

STUDENTEN WEEKBLAD

13^e Jaargang.

No. 31.

REDACTEUREN:

C. TELLEGEN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH, W. F. A. ROËLL,
E. HIJMANS, G. B. VAN DE WERFHORST, J. H. VAN ROSSEM.

VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: A. J. STARING.

Vrijdag

26 Mei '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
WALTMAN J. B.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

BERICHT.

Na dit nummer zal het S. W. nog éénmaal verschijnen vóór de Zomervacantie.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Programma der Wedstrijden te houden ter gelegenheid van het Lustrum der Roeivereeniging „Laga” op 4 en 5 Juni a.s.

Gedachten en gedichten.

Liedje, door Fulco.
Hartstocht, door Fulco.
Verhoorde klacht, door Buurman.
Lentewind, door C. H. S.
Aan Nida, door C. H. S.
Meizang, door G. G.

Uit de Delftsche wereld.

„Meisjesstudenten” door J. de Booy Jr. door Van de W.
Naar aanleiding van „Meisjes-Studenten” door J. de Booy, door E. M. K.

Van verre landen.

Een reis door Italië, door W. J. S.

Kunst.

Indrukken der Berlage-tentoonstelling, door C. H. S.

Feuilleton.

Uit de pottenbakkerswereld, door Oh. M.

Technische Hoogeschool.

Uitslag propaedeutische examens.

Correspondentie.

Delftsch Studenten-Corps.

Programma der Wedstrijden te houden ter gelegenheid van het Lustrum der roeivereeniging „Laga” op 4 en 5 Juni a. s.

Achtriems outrigged seniores.

Groote zilveren wisselbeker uitgelooft door Oud-Leden van Laga.

De Hoop.
Nereus.
Triton.
Laga.

Achtriems outrigged juniors.

Zilveren beker uitgelooft door de D. S. R. V. „Laga”.

Njord.
Nereus.
Amstel.
Laga.

Vierriems outrigged seniores.

Een stel Delftsch Blauwe Vazen, uitgelooft door den Senaat van het D. S. C.

Njord.
Nereus.
Nantilus.
Triton.

Vierriems outrigged juniors.
Zilveren Beker uitgelooft door het Bestuur der D.S.R.V. Laga en zijne eere-leden.

Amstel.
Triton.
Maas.
Poseidon.
Delftsche Sport.
Njord.
Laga.

Tweeriems outrigged seniores.
Prijs Groote zilveren medaille, uitgelooft door H. M. de Koningin.

Amstel.
Laga.

Tweeriems outrigged juniors.
Prijs Zilveren Lauwerkranen uitgelooft door het Bestuur der D. S. A. en S. V. „Odin”.

Poseidon.
Amstel.
Laga.

Tweeriems outrigged scullingbooten seniores.
Prijs Groote Zilveren medaille uitgelooft door Z. K. H. den Prins der Nederlanden.

Amstel.
Nereus.

Tweeriems outrigged scullingbooten juniors.
Prijs Groote medaille uitgelooft door het Bestuur der Societeit Phoenix.

Dordtsche Roei- en Zeilvereeniging.
Triton.
Poseidon.
Nereus.

Overnaadsche outrigged vierriemsgieken.
5 Zilveren medailles.

Maas.
Triton.
Laga.
Njord.

Overnaadsche outrigged tweeriemsgieken.
Prijs 3 Zilveren medailles.

Dordtsche Roei- en Zeilvereeniging.
Laga.

4 Juni. Voorwedstrijden.

Jonge Vier	1e heat	10.— uur.
” ”	2e ”	10.30 ”
” ”	3e ”	11.— ”
” ”	4e ”	11.30 ”
Oude Vier	1e ”	12.— ”
” ”	2e ”	12.30 ”

Pauze.

Jonge Acht	1e heat	2 uur.
” ”	2e ”	2.30 ”
Overn. Vier	1e ”	3.— ”
” ”	2e ”	3.30 ”
Jonge Twee	1e ”	4.— ”
” ”	2e ”	4.30 ”

Pauze.

Oude Acht	1e "	7.— uur.
" "	2e "	7.30 "

5 Juni. Eindwedstrijden.

Jonge Vier	5e heat	9.30 uur.
" "	6e "	10.— "
Jonge Sciff	1e "	10.30 "
" "	2e "	11.— "

Beslissing	Oude Twee	11.30 uur.
"	Oude Vier	12.— "
"	Jonge Acht	12.30 "
"	Overnaadsche Twee	1.30 "
"	Overnaadsche Vier	2.— "
"	Jonge Twee	2.30 "
"	Oude Sciff	3.— "
"	Jonge Vier	3.30 "
"	Jonge Sciff	4.— "
"	Oude Acht	4.30 "

Het Bestuur is bereid hierin nog veranderingen aan te brengen indien dit door de vereenigingen wordt gewenscht voor 27 Mei.

Aan de winnende ploegen en stuurlieden worden door Laga Zilveren Medailles uitgereikt in alle nummers.

Gedachten en Gedichten.

Liedje.

Lief'lijk beeld, dat in mijn droomen,
Steeds wéér mij voor oogen staat,
Zonneglans ligt in den glimlach,
Die verlicht Uw lief gelaat.

Liefste mijne, ik wil drinken,
Uwer lippen koelen wijn;
Hoogste weelde, zaligst weten:
Kussend, wéérgekust te zijn!

DELFT, 1911.

FULCO.

Hartstocht.

't Verlangen, zoo wild,
Dat nog nooit werd gestild,
Is een vlam, die mijn ziel doet verzengen;
Maar mijn lachend gelaat
Is een leugen-gewaad,
Dat de tranen verbergt, die 'k moest plengen . . .

Soms, als de vreugd
Van de dartele jeugd
Om mij heen, mijn verlangen doet luwen,
Word ik plots mij bewust
Als een slaaf van de lust,
En ik voel, hoe de menschen mij schuwen . . .

DELFT, 1911.

FULCO.

Verhoorde klacht.

Och god! — die zielige paardebloem,
Ik heb 'r in 't weiland zien staan!
Zwaar lijdend, gebukt door haar
paardebloemsmart
Ik kòn haar daar niet laten staan.

'k Heb haar mèt me genomen, met wortel en al,
Uit die wreede, miskennende wei,
En ik heb haar geplant en gekweekt en verzorgd,
In de tuin van m'n ploerterij.

Zoo heb ik voldaan aan haar innigst verlangen,
Geen paria is ze nu meer.
En als J. v. R. uit z'n raam gaat hangen,
Dan ziet-ie z'n lieveling weer.

BUURMAN.

Lentewind.

*Het koele lentewindeke
Het ruischt door 't groen geblaar,
Het kust mij als een kindeke
En streelt mijn blonde haar.

C. H. S.

Aan Nida.

Je roode lippen en goudblond haar
Je blauwe oogen, hel en klaar,
Je witte tanden en kleine mond,
Je slanke taille, zoo zacht gerond,
't Zijn evenveel bekoorlijkheden,
Maar toch, — waar ik het meest van hou
Het zijn je roode, roode lippen,
Die ik wel altijd kussen wou.

C. H. S.

Meizang.

Als de Mei met lichte voetjes
Huppelt door het hunk'rend land,
Rond zich strooiend bloesem zoetjes
Met een altijd milde hand,
Madeliefjes in heur haren
Van een wond're zonnekleur,
Met een kleed van blanke blaren
Die verspreiden 't zoetst odeur,
Als aan 't jonge hout der boomen
Bladeren en bloesems komen
Waar de lentezon op speelt
Of de nachtegaal in kweelt;
Als er door de sombre wolken
't Eerste zonnestraaltje breekt,
Als het haantje wijst naar 't zuiden
En van zachter dagen spreekt;
Als een waas van frissche jonkheid
Over alles ligt verspreid,
Dàn, dàn is de tijd gekomen;
Dàn, dàn is de rechte tijd.

Ja, dàn is 't de rechte tijd!
Om te schrobben, poetsen, schuren,
Om te ploet'ren in het huis
Met zijn naakte, kale muren;
Om met herrie en gedruisch
Schoonmaakduivel te aanbidden,
Die er rondwaart door het huis.

G. G.

Uit de Delftsche wereld.

„Meisjesstudenten” door J. de Booy Jr.

De „verschillende” artikelen zijn met één vermeerderd, en nu moeten wij, op een laag peil staande Delftsche studenten klaar in volle bewustheid hebben leeren erkennen, dat wij de „klemmende eenzijdigheid onzer werkroes” moeten afschudden om te geraken tot dien berg van licht waar in ideaal gestalten de verre, verhevene vrouwenstudenten treden in kleeden van een intens gevoel door de kleurige wolken van verheffend idealisme! En zij, die lichtbekransten, tot wie ook zijn onwerkroezige logika klonk, zij hebben moeten verstaan hoe hun de plicht op de schouders rust, te dalen van hun hemelsfeer tot waar de bestuurderen van de manlijke vakvereenigingen samen met hen zullen willen luisteren naar amateuristische tegenbeleefdheid!

Onze gedachten alleen laten gaan naar ons werk is de opperste rede van strenggewenschte afscheiding; en toch juist het eenige aanrakingspunt mag wezen dat gesmaalde

werkgebied. Zeker, waarde heer de Booy, uw logika is zeer, zeer juist; want dat punt is het eenige waar uw engelen niet worden ontwaard en ontheilgd door uw laagstaande vakincarnaties. Men heeft mij een idealist genoemd, en daarom ben ik eenigszins schuchter om op te komen tegen zoo een klemmende logika. Immers een idealist ziet feeën-gestalten in velden van maanlicht of jubelzangen van leven doortrillen de lichtende ruimten. Maar die zeer werkroezige logika gaand in onafwendbaren gang van punt tot punt met feiten en bewijzen, en logische gevolgen, die beredeneering der dingen, die daar staan gevoelloos, in dorre doodsche zakelijkheid, die stapeling van „goede gronden” „toevalligerwijs ontdekt”, die vragen doodnuchter, en al die conclusies — een idealist krijgt emotie van verstee-ning en zal vluchten verweg naar manenacht en diepbestarnde hemel. Hoe wil, wat hij zeggen gaat over klaar gebeuren meer wezen dan zoo iets van de tang en het varken? Ach daar val ik tegelijk al uit mijn deliriumstemming in 't meest huishoudelijk of landelijk tafereel? Laat ik er blijven en om mij heen zien. Gij, heer de Booy, wilt beweren, dat ik dan zal ontdekken een zeer laag staanden Delftschen student; daarnaast voor zooverre het voor mij mogelijk is geweest door „toevallige omstandigheden” voor zoover ik de vermetelheid heb gehad in zelferkenning van niet laagstaand te wezen, een enkele maal de vrouwelijke studenten te spreken, wilt gij dat ik zal ontdekken zeer algemeen ontwikkelde gevoelvolle meisjes komend tot opbloeiing hunner vrouwelijkheid in nauw aaneengesloten clubleven. Gij hebt u deerlijk laten misleiden. De studentenwereld bestaat nu eenmaal in naam uit de elite der maatschappij, of beter „student” houdt in zich een onafscheidelijk begrip van uitverkoren zijn, van staan boven of buiten de platte dagelijksheid, „student” is de ideaalverpersoonlijking die volgroeid in komenden tijd, de sterke stuwende kracht, het intellectueele deel in onze rumoerende wereld zal zijn. Student, een hoogte van vrijheid, die slechts ontstaat door volkomen superioriteit! Was ik idealist, dan zou ik dit alles gelooven.

Studeerende vrouw? Dan komen er andere gedachten: afschudding van natuurlijke banden, in gevoellooze natuurafwijking mee willen doen, mee willen schreeuwen met de manlijke studenten. En de Speenhofiaansche teekening van korte rokken en wijde passen en plankige vormen en wat dies meer zij, waarlijk de geleerde vrouw beantwoordt er volkomen aan, een derde geslacht is op verrassende wijze ontdekt. Nu is de heer de Booy zelf student geworden en heeft ook zelf de meisjesstudenten leeren kennen. Het resultaat is voor de hand liggend: de jongelui vielen tegen, de meisjes vielen mee. Ja, in onze werkelijke studentenwereld vertoont zich een beeld zoo minderwaardig aan bovenstaande verheerlijking, een schromelijke vrijheidsmisbruiking, die tot fysieke en morele zelfvernietiging voert, een dwaze plichtbetrachting, die hen maakt tot geruischloos loopende machines. In zijn desillusies ziet de heer de Booy ons allen zoo. En toch, zoo wil ik zelfs de meerderheid niet zien. Kon ik niet afgezaagde woorden vinden voor die stormige intense drang die ons allen beheerscht, heel heel diep vaak verscholen de innigste drijfkracht is onzer daden. Nog zijn wij student en nog steeds is onze gang boven en buiten de wereld rondom, nog steeds in afdwaling en plichtsverbijstering en in het gewone studentenleven heerscht er die superioriteit, waarvoor wij nooit dankbaar genoeg kunnen zijn. En de meisjes; gelukkig ja, dat zij zich terugtrokken uit die mannen-naaperij, gelukkig dat zij zijn geworden tot vrouwen die leven en werken. Maar zij zijn niet de hoog verhevenen; zij zijn meisjes zooals er honderden en duizenden zijn, neen niet minder niet meer ontaard; maar ook niet in louter licht levende engelengestalten. En gij, heer de Booy, moet de eerste zijn om te erkennen al hun kleinzieligheid, al hun begrensdheid, de drang die in hen leeft, als in ieder mensch, naar het lage, neerhalende. Ik zeg dit niet als verwijt, maar ik wil geen engelen erkennen waar menschen leven. Zoo is dan uw logika uitgegaan van een axioma: het slechte en het reine moet ver gescheiden blijven. Zoo kom ik nogmaals tot de conclusie (vergeef het den idealist) dat daar zijn twee groepen jonge menschen, volledige menschen van goed en kwaad, menschen die elk hun halfheid voelen, die leven in grooten vrijheidsdrang naar schoone idealen. Zoo wil ik volhouden dat een voor zoover mogelijk samengaan hen allen zal sterken in den heerlijken strijd van het leven.

VAN DE W.

Naar aanleiding van „Meisjes-Studenten”

door J. DE BOOY.

Snoessie, kom in de Bioscoop!
Revue „t Laatste Nieuws”.

Hoewel ik gaarne wil toegeven, dat mijn ontwikkeling en beschaving laag staan en wellicht nog wel lager worden zullen, wil ik, alvorens nog verder te degenereren, naar mijn Swan grijpen om in deze, door den heer de Booy bepaald verkeerd voorgestelde kwestie eenig nieuw licht te verspreiden.

De heer de Booy ziet de D. V. S. V. als een Rijk van Elfen, troonend op een héél hoogen berg. Ginds in de laagvlakte houden de mannetjes-studenten zich op; de meeste trachten den berg te beklimmen, maar ze rijten de handen stuk aan de brokkelige rotsen en krijgen winkelhaken in hun broekjes van de prikkeldraadversperringen; hier en daar struikelt er een, maar staat op en klimt verder. Eén slechts bereikt den top en overziet vandaar het geklauter der anderen: 't is de heer de Booy zèlf, die met gejubel ontvangen en door de Opper-Elf met lauweren gehuldigd wordt.

Is 't te verwonderen, dat deze voorstelling mijn verontwaardiging wekte en mij denken deed: of deze knaap heeft wel een héél hoogen dunk van zichzelf, of de snaak houdt ons voor 't lapje.

Want, meneer de Booy, vergun mij, dat ik 't U in alle bescheidenheid vraag: Welke was de examen-commissie, die U 't brevet van geschiktheid tot den omgang met meisjes-studenten heeft uitgereikt?

En bestaat de mogelijkheid, dat wij anderen na veel louterende zelfverloochening en edel trachten naar Uw ideaal, óók voor deze commissie kunnen treden om, in het knellende besef onzer nietswaardigheid te trachten 't diploma te verwerven? Immers, in het roerend-schoone slot van uw artikel spiegelt u ons, zij het slechts vaag, deze mogelijkheid af als door noeste vlijt en taaie volharding met inspanning van alle krachten te verkrijgen?

Meneer de Booy, ik ben ook door toevallige omstandigheden veel met meisjes-studenten in aanraking geweest, wel is waar niet zoo toevallig als de uwe, maar toch óók toevallig; maar nog nimmer heeft één haar op mijn hoofd zich afgevraagd of ik wel waardig was, dit buitengewone voorrecht te genieten.

En nog nooit in al dien tijd (welhaast vier jaar; mijn hemel, wat worden we oud!) is mij iets gebleken van een afstand als die door u wordt gesuggereerd. Integendeel, gelijke leeftijd, gelijke hoofdbezigheid, dezelfde sfeer van interesse en dezelfde afstand van het ouderlijk huis voor velen. En, om het rijtje nog te completeeren: dezelfde, soms ietwat vrije, vocabulaire die men onder jongens pleegt te gebruiken.

Daarom roep ik u allen toe, leden der studeerende jongelingschap, luistert niet naar den heer de Booy, maar snelt uwe vrouwelijke collega's tegemoet met groot verwachten en blij vertrouwen en een nieuwe schoonheid zal voor u opengaan. Samen zult ge u laven aan de Fontein der Wetenschap, rijzend met krachtigen straal in 't midden van den tuin der uitverkorenen. Samen zult ge uw voeten heffen op de maat der muziek op Terpsichores dansvloer. Samen zult ge genieten van het vele dat de kunst sinds eeuwen heeft voortgebracht. Eukelen uwer zullen knagen aan de Banaan der Wijsbegeerte,* die hier op klei-igen bodem welig tiert. En ge zult het weten, allen, als de sleutel des levens: Het is niet goed, dat de mensch alleen zij.

E. M. K.

*) Smakelijke vrucht in oneetbare schil.

Van verre landen.

Een reis door Italië.

Van hoe groot belang het is, dat de studenten onderling internationaal zijn aaneengesloten kan uit het volgende blijken. De internationale vereeniging is er reeds; Corda Fratres is haar naam. Zij staat open voor alle ingeschrevenen aan alle hoogeschoolen en universiteiten der wereld en beoogt o.a. het reizen, hetzij voor studie, hetzij voor genoegten te vergemakkelijken.

In den vreemde door studiegenooten den weg gewezen te worden, is altijd aangenamer en meer leerrijk dan geholpen te worden door Baedeker, portier of koetsier. Om dit aan te toonen geef ik eene vertaling van het reisverslag van den heer H. M. Kugler uit Amerika, toen hij vorigen zomer Italië bezocht, en welk verslag te vinden is in „The Cosmopolitan Student” vol. I, number 7. Dit maandschrift gaat uit van de Amerikaansche afdeeling van Corda Fratres.

Geven we nu den heer Kugler 't woord:

Alvorens verleden zomer Amerika te verlaten gaf ik onzen algemeenen Secretaris, Mr. Lochner, kennis, dat ik op mijn bezoek aan een deel van Europa gedurende den zomer zou trachten eenige consulaten van Corda Fratres te bezoeken. Mijn wensch was niet alleen om met onze broeders aan de andere zijde van den Atlantischen Oceaan kennis te maken, maar ook om inlichtingen te verkrijgen omtrent het wezen en de organisatie van hunne vereenigingen.

Toen ik Mr. Lochner van dit doel kennis gaf, had ik mijzelf geen voorstelling gemaakt van den tijd, dien mijne bezigheden zouden eischen, en ik betreur te moeten zeggen, dat de tijd, dien ik voor dit doel beschikbaar kon stellen zeer beperkt was, en de gegevens, die ik verzamelde hiermee evenredig, dus zeer gering waren.

Maar hoewel ik niet in staat ben een uitvoerig rapport te geven omtrent de inwendige organisatie van de consulaten van Corda Fratres, denk ik dat het toch voor alle Cosmopolieten van belang is om te vernemen hoe Corda Fratres van Italië één van haar Amerikaansche broeders ontving. Niet alleen deze overweging noopte mij tot schrijven, maar ook het feit, dat ik me het als een plicht beschouwd tegenover de Italianen en de Amerikanen om mijne bevindingen bekend te maken, want wat voor mij gedaan werd, werd in gedachte gedaan voor ieder lid der Amerikaansche vereeniging.

De eerste Italiaansche stad waar ik vertoefde was Venetië. Hier ontving ik de eerste van de vele aangename verrassingen, die ik op mijn uitstapje in dat schoone land mocht ondervinden. Kort na mijn aankomst werd mij een telegram bezorgd. Ik opende het met eenige verbazing, niet een enkel woord in Venetië verwachtende.

Gij kunt mijne gevoelens vermoeden toen ik de volgende woorden las:

„Welcome to Italy. Good-bye until we see you at Napels”.

(Geteekend) Mario Marini.

Feuilleton.

Uit de pottenbakkerswereld.

De eenige maatstaf, die men bij het kiezen der leden van den Senaat (Almanakredactie?) mag aanleggen, is deze, of de candidaten geschikt zijn voor hun ambt.
(Installatierede H. G. Nolen.)

Eenigen tijd geleden bracht ik een paar maanden door in een klein, ouderwetsch stadje, dat met een viertal soortgelijke plaatsjes gelegen was aan een breede rivier. Het is niet mijn bedoeling U een beschrijving te geven van het stadje en zijn bewoners of van de rivier. Alleen zou ik U willen vertellen van een heel eigenaardig gebruik, dat daar in die streek heerscht en dat dáárin bestaat, dat een groot aantal inwoners zich bezig houdt met de kunst van pottenbakken. Zij doen dit niet uit winstbejag, maar alleen omdat het nu eenmaal mode is. De noodige klei verzamelen zij aan den oever van de rivier, thuis maken zij er allerlei vormen van en bakken die dan in een oven. Elke week worden de aldus verkregen vazen, bekens, potten en pannetjes gebracht naar een gemeenschappelijke tentoonstellingszaal, waar de bewoners van het stadje en zijn omgeving de produkten van deze aardige kunstnijverheid kunnen bewonderen.

Toch is het eigenlijk niet veel bijzonders, wat daar zoo wekelijks wordt uitgesteld. Het beste wordt namelijk bewaard voor de groote jaarlijksche tentoonstelling, waar bezoekers komen van heinde en ver.

Telken jare wordt er dan de eer van het stadje op spel gezet en bestaat er een soort van wedstrijd met de naburige plaatsjes, wie de schoonste verzameling kan toonen. Om zekerheid te hebben, dat er geen misbaksels komen tusschen de tentoongestelde voorwerpen, wordt er ieder jaar een

De uitwerking dezer woorden op mijne gedachten was werkelijk hoogst aangenaam. Ofschoon in een vreemd land vertoefende, gevoelde ik mij nu oogenblikkelijk thuis.

Toen eerst met recht kon ik de waarde apprecieeren van onze groote organisatie, die de landen elkaar in vriendschap, sympathie en goeden wil doet naderen. Het was schijnbaar een daad van hoffelijkheid en kieschheid rechtstreeks aan mij gericht, maar in werkelijkheid van alle Italianen aan hunne vrienden, de Amerikanen.

Maar andere verrassingen wachtten mij om meer dan ooit de gastvrijheid der Italianen te bewijzen, en ook hunne hartelijkheid voor hunne nieuw verworven broeders in Amerika.

Van Venetië ging ik naar Florence, de stad vol heerlijke kunstschaten en gezang en met een zoo roemrijk verleden. En ik dacht aan deze kunst, dit gezang en dit verleden, toen de trein het station binnenvoer. Corda Fratres was ver uit mijne gedachten, want ik dacht er niet eerder mede kennis te maken dan te Napels. Maar aan het station was eene delegatie van studenten van het Florentijnsche consulaat, onder leiding van den secretaris Sr. Antonio Baccarini, om mij te begroeten. Mr. Lochner had namelijk bericht gezonden aan het Napolitaansche consulaat omtrent mijn voorgenomen uitstapje; dit had het telegram naar Venetië gezonden op het moment van mijne aankomst aldaar en had tevens het Florentijnsch consulaat van mijne komst op de hoogte gesteld. Vandaar hunne aanwezigheid aan het station; en die ontmoeting.... wat was zij oprecht hartelijk!

In den namiddag kwamen Mr. Baccarini en eenige der andere leden mij van mijn hôtél afhalen en samen maakten wij eene wandeling door de stad, waarbij mijne vrienden alle mogelijke moeite namen om mij alle interessante plekjes aan te wijzen en 't mij zoo aangenaam mogelijk te maken. Daarna was er een rijtuig besteld en in de avondkoelte reden we langs enkele der prachtige, beschaduwde boulevards en kwamen we ten slotte aan de universiteit.

Deze was natuurlijk gedurende den zomer gesloten, maar daar Mr. Baccarini's vader professor in de botanie was en zijne woning bij de gebouwen aansloot, werden we in staat gesteld het gebouw zijner afdeeling te bezichtigen.

De laboratoria en de collegezalen zijn gelijk aan die van gelijksoortige instellingen in Amerika. Aan dit gedeelte der universiteit is een prachtige botanische tuin verbonden.

(Zie verder Tweede Blad).

commissie benoemd, die de inzendingen keuren moet. Het verkiezen van die commissie is natuurlijk een uiterst belangrijke zaak!

Het was juist tegen dien verkiezingstijd, dat ik in het stadje kwam en mijn intrek nam in de stadsherberg. De waard bracht mij toen volkomen op de hoogte van die pottenbakkerszaak. Hij noemde mij verscheidene bekwame menschen, wier inzendingen geregeld werden aangenomen. Doordat iedereen in het stadje de zaak besprak, kende ik na korten tijd reeds bijna alle pottenbakkers bij name. Men kan dus begrijpen, hoe verbaasd ik was, toen ik na de verkiezing hoorde, dat de commissie geheel en al zou bestaan uit menschen, die noch nooit iets op pottenbakkers gebied gepresteerd hadden. Wel waren het echter bekende menschen uit de stad, maar zij ontleenden hunne bekendheid aan hunne veelvuldige bezoeken aan de herberg en aan de voorstellingen en concerten, waar zij meestal vooraan zaten.

Ik sprak er over met den waard, die mij verzekerde, dat de gekozen menschen de meest geschikte waren. Bij deze uitspraak van een zoo belangrijke autoriteit als de waard van de stadsherberg is, moest ik mij natuurlijk neerleggen en ik verklaarde mij de zaak aldus: Aangezien de gekozen menschen vroeger nooit iets ingezonden hebben, is het natuurlijk, dat zij het gelaten hebben uit bescheidenheid.

Nu zij zich echter verkiesbaar gesteld hebben en ook gekozen zijn, vervalt elke reden voor een zoodanige bescheidenheid en dus verwacht de geheele stad op de eerstvolgende wekelijksche tentoonstelling, tenminste één inzending van de gekozen commissieleden.

Aan hun is nu de taak te toonen hoe men potten bakken moet. Kunnen zij het niet, dan zal niemand van hun kunnen verwachten, dat zij de inzendingen voor de komende tentoonstelling, naar wensch beoordeelen zullen.

OH. M.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 26 MEI 1911. No. 31.

Toen we den tuin binnentraden merkte ik op, dat Mr. Baccarini iets aan zijn jongeren broer zeide. Ik wist niet wat hij zeide, maar toen we door den tuin terugkwamen begreep ik 't, daar zijn broer mij met een enorm bouquet van de prachtigste bloemen opwachtte.

Op mijn terugweg naar het hôtél vertelde Mr. Baccarini mij van hun plan om den volgende dag eene vergadering van Corda Fratres te houden; daarna scheidden we nadat wij overeengekomen waren, dat iemand mij den volgende dag op een afgesproken uur zou komen halen.

Zoodoende ging ik in gezelschap van mijne nieuwe vrienden naar de plaats van bijeenkomst. Even wil ik het bericht invoegen, dat den volgende dag in „Il Nuovo Giornale”, een Florentijnsch dagblad, verscheen, waarin de Italiaansche student heel wat beter de ontmoeting had beschreven dan 't mij mogelijk is. Het luidt als volgt:

Gisteren namiddag tegen vieren hadden de studenten van Corda Fratres in de groote hal van het Instituto Superiore di Magisterio eene bijeenkomst ter eere van hun collega, H. M. Kugler van Noord-Afrika, die gisteren is aangekomen. De opkomst was talrijk, niettegenstaande het feit, dat de tijd nu niet het gunstigst is voor studentenfeestelijkheden.

De student Baccarini, secretaris van Corda Fratres, hield uit naam van het consulaat een toespraak om den gast te verwelkomen en daarbij aan het doel van Corda Fratres herinnerende, dat vooropstelt verbroedering van alle studenten van alle landen en ieder van hen een gezelschapskring met hartelijke sympathie verzekerde, waar zij ook mogen vertoeven. Nadat het applaus, dat deze redevoering van Baccarini beloofde, geëindigd was, antwoordde Kugler. Niettegenstaande de moeilijkheid om zich in een hem weinig bekende taal uit te drukken, vond hij menig juiste zin om de dankbaarheid, die hij gevoelde onder woorden te brengen.

Te midden van het grootste enthousiasme werd den Amerikaan een eere-baret overhandigd benevens een driekleurige banier, waarop geschreven stond: „Le Consulat de la Corda Fratres de Florence aux étudiants de la Ohio State University Juillet 1910”.

Mr. Baccoimi sprak eene schitterende redevoering uit, waarin hij het ontstaan en de latere ontwikkeling van Corda Fratres herdacht, het groote doel op den voorgrond stelde en mij het hartelijkst welkom toeriep in dat mooi, zacht en harmonisch Italiaansch, wat aan zijne woorden een grootscher effect gaf.

De dag na de bijeenkomst was een Zondag en was ik dus geheel vrij. Toen Mr. Baccarini, steeds wellevend en vriendelijk, dit vernam, noodigde hij mij uit om met om met eenige leden van Corda Fratres te dineeren. Wij hebben gezamenlijk een gezelligen maaltijd gehad en daarna namen we een rijtuig en reden we naar Giesolè, een oud stadje op een hoogen heuvel tegenover Florence gebouwd en van waar we een prachtig uitzicht hadden op de stad en de groene vallei Arno. Van daaruit maakten we een langen tocht over de heuvelen en bereikten laat in den avond Florence, vermoeid, dorstig, maar zeer opgewekt.

Ik verliet met tegenzin deze schoone stad aan de Arno, maar nam met me mee de aangenaamste herinneringen, dank zij de koninklijke ontvangst en de vriendelijke beleefdheid mij door Corda Fratres betoond. Van Florence bracht een reis van tien uur mij te Napels, den zetel van de grootste Italiaansche Universiteit en het tehuis van het meest actieve en het grootste consulaat van Corda Fratres in Italië. Op den avond van mijn aankomst te Napels bracht een groot aantal studen mij in mijn hotel een kort bezoek. Onder hen waren Mario Marini en Angelo Landra Italiaansche leden van het Internationale Hoofdbestuur van de Federatie, verder Mr. La Pegna, voorzitter van het Napolitaansch consulaat, Mr. d'Ambrosta en anderen. Allen wenschten mij van harte welkom en verlangden mijne plannen te Napels te kennen, opdat zij eene samenkomst ter mijner eere konden bijeenroepen. Het bleek me, dat ik hiertoe slechts een enkel uur beschikbaar had en mijne nieuwe vrienden zorgden er voor de bijeenkomst op

dit uur te houden. Zij was bepaald 's morgens om 11 uur in een der voornaamste vertrekken van het consulaat in de Universiteit. Nadat ik eene goede welkomstrede had aangehoord, werd mij een enorm schilderij van de Vesuvius, goed gelijst en met de handteekening van menig lid op de rand, tegelijk met een Corda Fratres insigne aangeboden. Na de aanbieding werden ververschingen rondgediend en dronken we menige toast op de bloei van Corda Fratres.

De tijd met deze aangename Napolitanen doorgebracht was buitengewoon kort, maar toch lang genoeg om mij hunne hartelijke gevoelens ten opzichte van de Amerikaansche vereeniging, hun levendig enthousiasme voor het groote doel van Corda Fratres te bewijzen.

Wat eene waardeering spreekt niet uit dit reisverslag.

De herinneringen van den heer Kugler uit Italië meegenomen zullen wel bijzonder aangenaam zijn.

Wij Hollanders gaan veel op reis, bezoeken veel vreemde landen. Wien van ons allen zou het niet aanstaan om in den vreemde overal kameraden te ontmoeten, overal vriendschap te mogen ondervinden. De vereeniging die de studenten van alle landen bindt is er en onder de vijfduizend Hollandsche studenten kan men slechts enkele tientallen leden aantreffen. Het Haagsche consulaat is dus geen vereeniging op zichzelf, zooals sommigen geheel verkeerd denken, maar een onderdeel van een organisatie die reeds over de vijftien duizend leden telt.

Hiermee hoop ik de meening gelogenstraft te hebben als zou Corda Fratres slechts bestaan uit een clubje ontevreden onder de Hollandsche studenten, die hunne ontevredenheid geuit hebben door eene eigen vereeniging op te richten. Is het niet te betreuren dat deze dwaze meening werkelijk nog ingang gevonden heeft?

Ik hoop, dat door deze regelen velen beter ingelicht zullen zijn omtrent de beteekenis en het doel van Corda Fratres en dat ook aan velen hun vooroordeel ontnomen is en dit door toetreding, door de Hollandsche afdeeling te helpen versterken, zullen toonen.

J. W. S.

Kunst.

Indrukken der Berlage-tentoonstelling.

Gelukkig hij, die in zich heeft de kracht om weer te geven in zijn werk al wat er in hem leeft aan voelen en aan denken; zijn naam zij kunstenaar! Zulk een is Berlage, wiens werk en persoon wij het genoeg hadden eenige dagen in ons stil stedeke te huisvesten.

Het was Zaterdagmiddag 2 uur, toen professor Henri Evers met een kort woord opende: de door practische studie georganiseerde tentoonstelling van Berlage's ontwerpen, schetsen, teekeningen en modellen. Terecht merkte Z. H. G. hierbij op, dat Berlage is een architect, die door diepgaande analyse van de aan den tijd getoetste kunstvoortbrengselen der nu voorbijë tijden, tot een zuiver gesteld kunstideaal is gekomen hetwelk in overeenstemming is met den geest van onzen tijd; een analyse, die, zooals voor elk waarachtig kunstenaar, dus ook voor Berlage, geen einddoel was, maar het middel om te komen tot de hoogere synthese van het te betrachten kunstideaal van onzen tijd, waarvan wij de realisatie in zijne projecten hebben kunnen aanschouwen. Projecten, welke getuigen van een pogen tot het vastleggen der groote lijnen eener te verwachten nieuwe stijlperiode.

Het is een nieuwe stijlperiode en als zoodanig draagt het dan ook de kenmerken van al wat jong is, veel onvolkomens, maar daartegenover veel idealisme, veel schoons; schitterend in het licht eener jeugdige en krachtige fantasie. Wie — met een daarvoor ontvankelijk gemoed, — heeft niet ondergaan de verheffende werking der pronas van den Beethoventempel. Het is een ruimte vol heiligende rust, die U noodt af te leggen, al wat er menschelijk zondig aan U is, want „in dieser heilige Halle, kennt man die Rache nicht, und ist der Mensch gefallen, führt Liebe ihm zur Pflicht”. Het is hier mede, dat gij wordt voorbereid om straks te vernemen en in U op te nemen het hoogst menschelijk ideaal „alle Menschen werden Brüder”, welks symbool zich heeft gerealiseerd in den koepel, waarin alle omhoogstrevende lijnen zich vereenigen om als een harmonisch totaal het geheel te bekronen.

Terecht is Berlage een werker, een zoeker, een geloover; één der pioniers van onze moderne Hollandsche architectuur. En moge het vinden van de juiste harmonie tusschen enkeling en gemeenschap moeilijk zijn, wanneer eenmaal de meest bewuste elementen zullen hebben verstaan, zal onze architectuur door nieuw leven worden bezielde en de weg der toekomst zich in breede helderheid van licht ontvouwen.

Men noemt wel eens de architectuur de versteende geschiedenis onzer beschaving; welnu, aan de jeugd is de toekomst, welke U, jonge bouwkundige studenten wacht als een boek vol ongeschreven bladen, welke invulling U voor een deel is opgedragen. Zorgt gij er voor, dat het nageslacht ze met eerbied leze!

C. H. S.

Technische Hoogeschool.

Propaedeutisch Examen,
gehouden vóór de Zomervacantie 1911.

Geslaagd voor:

Bouwkundig Ingenieur.

R. C. Mauve.

Correspondentie.

Aan G. G. „De Filosoof” is minder geschikt.
Aan J. O. Uw stuk is voor opname ongeschikt geacht.
Aan „Buurman”. Uwe vriendelijke attentie wordt door J. v. R. op hoogen prijs gesteld.

ADVERTENTIEN.

Door vèrtrek naar elders wordt AANGEBODEN
een Gemeubileerde

ZIT- en SLAAPKAMER

(frisch gelegen).

Adres: OOSTSINGEL 46.

Repeteeren Bouwkunde,

voor B¹⁻⁵ en C¹⁻⁵ door ervaren Bouwkundig

Opzichter-teekenaar. Toezicht op teekenaar, enz.

Voordeelige condities en gemakkelijke afbetaling.

Brieven onder No. 5672, Bureau van dit Blad.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Abonneert U op het

Technisch

Studenten-Tijdschrift.

Prijs per jaargang f 4,—.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR.

TE KOOP een goed onderhouden MOTORRIJWIEL.

Te zien bij H. KONINGEN, BRAB. TURFMARKT 3.

E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELI.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33—35.

Losse nummers verkrijgbaar van:

GEILLUSTREERDE WEEKBLADEN.

DE PRINS	6 cent.
DE WERELDKRONIEK	10 "
DE WEEK	15 "
BUITEN	15 "
PAK ME MEE	5 "
HET STUIVERSBLAD	5 "
HET LEVEN	10 "
PALJAS	10 "

D. C. M. JANSEN,

Oude Langendijk 9.

CHAMPAGNE LEON CHANDON	f 2,00
" VIX-BARA CARTE ROSE	- 2,50
" MOËT & CHANDON	- 3,25
" " " Demi Sec	- 3,50
" " " White Star	- 4,25
" VÈUVE BINET FILS & C ^{IE}	- 3,25
" HEIDSIECK MONOP. SEC	- 4,55
" G. H. MUMM	- 4,20
" DE NEUVILLE & C ^{IE}	- 1,60